

הנדון: כתבתו של רן רזניק במהודרת יום ו' של ארץ בענינו של פרופסור מרדכי קרמר

הכתבה שפרסמתם, בנימה של "לחנך את הרופא", לא היתה ראויה לפרסום בצורה זו. הן העילה פגומה ובוודאי צורת ההשתלחות הזו פגומה. הפוסל במומו פוסל.

מדובר ברצונם של שלושה בנים מסורים, מקושרים עם ראש הממשלה, להציל כביכול את כבודה האבוד של אמם המנוחה שנפגעה לדבריהם על ידי פרופסור קרמר, לא בטיב הטפול בה ולא בהתמסרות אין סוף אליה, עובדות שאף המלינים מזכירים אותן, אלא בסרובו כביכול להפנות אותה לייעוץ משלים אצל רופא אחר.

לגבי העילה לתלונתם ורדיפתם את רופא בעקבות הפגעותם בשם אמם. מדוע כל זה מתרחש אחרי שהלכה לעולמה מדובר בעורך דין מצליח, באדריכל ובאיש ספר, אנשים חזקים ואמידים. ששנים מהם ירדו מהארץ. איפה הם היו בעת המעשה? אם כל כך כאב להם על אמם היקרה זכרונה לברכה, מה מנע מהם לפעול מיד לתיקון העוול? מדוע דווקא עכשיו הנושא רלוונטי? עולה השאלה שאולי אמם לא היתה חפצה בפעולה כזו ולכן חיכו להסתלקותה לפני שפעלו?

ובאשר לנכונות עתון הארץ לפרסם כתבה בוטה ואף זולה בכותרת "לחנך את פרופסור קרמר". האם הכל מותר למען הכותרת ומכירת העתון? הרי מדובר על טעון שכלל לא הוכח. מדוע גרסת הרופא אינה הנכונה. הבנים המסורים שלא פעלו כאמור בזמן אמת, לא יכולים להכחיש את טענתו של פרופסור קרמר שלא מנע מהמטופלת שלו ייעוץ נוסף אלא קבע שלא בשלו התנאים ברגע זה בשל חוסר נתונים???

זכות הציבור לדעת היא חיונית גם לנו הרופאים. ומי שפוגע בחולים לא זוכה להגנה עיוורת. אך במקרה זה כשמדובר במילה של צד אחד מול הצד השני, כאשר יש הסבר הגיוני מצד המותקף ואין הוכחות שלא כך הדבר, עמדת המערכת שהסכימה לצורת פרסום זו, תמוהה בלשון המעטה. בכבוד רב,